

problem ude i det *virkelige* liv – slemme problemer. Mest typisk – mange af dem snakkede om deres arbejdsproblemer. At de ikke kunne holde deres arbejde ud eller var fuldstændig overarbejdede og var brudt sammen og ikke vidste, om de ville tilbage til deres jobs . . .

– Der var én fra en bank, en sygeplejerske, en lektor, en edb-fyr, der var en socialrådgiver og en læge . . . og to hjemmehjælpere.

– Og ellers var der problemer med skilsmisser – og ensomhed. Jeg synes, ensomheden var der meget. Der var mange af dem, der boede alene. Jeg var den, der fik mest besøg. De andre fik ikke ret meget besøg. Og så var det jo udbredt blandt de unge, at de havde nogle jobs, de ikke var glade for, fordi det var så trivielt. Hvad så, tænker man . . . man er kørt fast i tanker om fremtiden.

*Du skal ikke blande dig . . .*

– Det handlede om, at folk manglede selvtilid – og værdighed. At man kunne være noget i sig selv og bruges i det her liv.

– *Vidste lægerne ikke det?*

– Ha – der sker jo det, at samtaler kræver *tid*. Manglende penge og ressourcer – de erstattes af medicin.

– Det var det eneste gennemgående: medicinen . . .

– *Men det lyder helt manisk – deres forsøg på hele tiden at trumfe medicinen igennem.*

– Det er fordi, der er lange køer ved psykologerne og samtalerne – simpelthen – så gi'r de medicinen for at folk i hvert fald skal føle, at der *sker* noget. Du kan jo ikke være på et hospital uden der sker noget. Det kan lægerne ikke forsvare over for myndighederne. Men jeg tror da også, at de selv tror på medicinen.

– De andre var jo meget forbavsede over, at jeg ikke fik medicin. De kunne godt forstå, jeg ikke ville have den. Der var to patienter, jeg snakkede med, som også ville prøve at slippe . . . Den ene lykkedes det for – efter meget hård kamp – at komme væk fra medicinen.

– Den anden – hun var træt af at føle sig »låst fast indvendig« – hun spurgte, om jeg ville hjælpe hende. Men det lykkedes ikke. Da jeg besøgte afdelingen i går, for at fortælle, at det her kom i PRESS . . . da fortalte

hun, at hun havde givet op. Hun magtede det ikke, det kostede alt for mange kræfter.

– *Hjælper den medicin?*

– For nogle få, ja. Hvis du helt har sluppet jordforbindelsen, kan den være nødvendig. Men generelt fik de det værre. Det fortalte de jo: de havde det ikke godt.

– Men i øvrigt var der den holdning *indirekte* på afdelingen, at patienterne ikke skulle blande sig for meget i hinanden. Det lagde personalet vægt på, at man ikke gjorde. Jeg skulle endelig ikke tage deres situation op, sagde de til mig. Jeg skulle tænke på *mig* og ingen andre.

– *Det var vel også fordi, du ikke skulle have flere problemer . . . ?*

– Jah – men måske også fordi jeg åbenlyst skældte ud over det med medicinen . . .

– *Var der nogen af personalet, der gav dig ret?*

– Nej. Men dem, jeg sagde det til, var jo nede i hierarkiet. Dér tilpasser du dig jo, du frygter for dit job, hvis du begynder at give patienterne ret i det, de siger. Og tænk nu, hvis vi lige pludselig lavede oprør og sagde: *det vil vi fandme ikke være med til, det her!* – alle 28 patienter – kraftedeme, nu vil vi ikke mere. Der var jo slet ikke plads til alle os på den lukkede.

– Da jeg blev udskrevet, sagde lægen til mig: ja, du vil jo ikke ha' medicin. Det pudsig er, at da jeg blev udskrevet, fik jeg også min diagnose at vide: jeg var i en grænsetilstand . . . sagde de.

– *Mellem havet og himlen . . . ?*

– Ha-ha . . . det fik jeg ikke at vide, men de sagde, jeg manglede »realitetssans«. Så havde jeg gået der i næsten en måned og regnet med, at jeg skulle i samtalerapi. Men det var underforstået, at de ikke kunne gøre noget for mig – når jeg ikke ville ha' medicin. Så indtil videre har jeg bare fået en sludder for en sladder. Der er ikke sket en skid. Jeg er ikke kommet i gang med nogen terapi endnu. Ikke begyndt på at bearbejde den der choktilstand, jeg kom i.

– *Er lægerne sådan nogle skurke?*

– Både og. Den enkelte læge er virkelig sød og rar og venlig at snakke med, men de er groet ind i systemet fuldstændig . . . helt groet sammen med det. Jeg tror, det er en meget gammel tankegang . . . Man troede jo engang i gamle dage, at det *var* noget arve-